

[Glistrup]

Det ville ikke blive lettet noget som helst, selv om regeringen fik held til at hugge alle de 137 mia kr., som findes i pensionskasser, gruppelivsforsikringer osv. Det ville med finanslovspartiernes umådelige krav på offentlige midler kun strække til halvandet års dækning. Man kører nu med et underskud efter finansministerens finanslovsforslag i størrelsesordenen 80 mia kr. om året, og hvis vi tænkte os, at man gik hen og tog alle pensionspengene, så kunne man altså tilsyneladende holde skruen i vandet i halvandet år. Derfor er regeringens plan under alle omstændigheder særdeles kortsynet.

Men det er jo ikke sådan, at disse 137 mia kr. ligger i strømpeskafter rundt omkring. De er ude at arbejde. De er i meget vidt omfang ude at arbejde i den gældsætning, som regeringen har indladt sig på, fordi den fører denne helt uansvarlige politik med de offentlige udgifter. Det er dér, vi har pengene anbragt. Selv om regeringen fik flertal for, at man skal tvinge pensionsmidlernes forvaltere til at kaste pengene ud, sådan at pensionerne skal nedsættes til sin tid, så ville regeringen løbe på det andet skær, nemlig at så var der ingen til at købe alle de mange statsobligationer, man sprøjter ud.

Derfor er redningen, hvad enten man kan lide det eller ej, ud af det problem, regeringen nu er kørt ganske og aldeles og totalt fast i, det, som fremskridtspartiet har fremhævet lige fra partiets og bevægelsens start for nu snart 11 år siden. Det er bestemt ikke rart at skulle stå her og konstatere, at man har fået ret i alle de forudsigelser, som man har fremført i 1971, 1972, 1973, 1974, 1975, hvor man advarede imod den alt for uhæmmede skatteudskrivning, den alt for uhæmmede anvendelse af offentlige midler, og stillede konkrete forslag om det her i folketinget og fik det stemt ned af de bedrevidende partier, der anså sig selv for at være så ansvarlige.

Nu er vi altså i den situation, at tingene har udviklet sig præcis således, som man fra fremskridtspartiets side har forudset, og dér kan det ikke nytte noget, at man fremturer ved at følge det, socialdemokratiet søger at dølge folk i søvn med, nemlig at nu skal vi bare se, om vi ikke kan tage nogle penge fra pensionskasser, gruppelivsforsikringer osv. Der må et alternativ til. Der må en helt anden løsning til.

Denne anden løsning er det danske folk så lykkeligt at det har. Fremskridtspartiets folketingsgruppe har netop vedtaget en 15 punkts redningsplan for Danmark, og dér vil man præcist og nøjagtigt se, hvordan disse problemer skal løses, således at man ikke kommer ind på at skulle hugge af pensionsmidlerne, således at man ikke kommer ind på at skulle udhule folks købekraft, således at man ikke kommer ind på at skulle nedsætte folks realløn, sådan som det sker så stærkt med den socialdemokratiske politik i øjeblikket, men sådan at man kan få genindført en ærlig pristalsregulering, sådan at man kan få ophævet hele det tvangsformynderi af love og restriktioner og papirpjtatteordninger, som efterhånden tvinger alle danske erhvervsvirksomheder i knæ, og som hindrer danske erhvervsvirksomheder og danske arbejdspladser i at blive genoprettet, fordi man faktisk afskrækker folk fra at gå i gang med at oprette virksomheder. Det klares ikke med det, regeringen med et så vildledende udtryk kalder for »erhvervsfremme«. Erfaringen siger ganske klart, at det er erhvervsnedbrydning. Det kan vi se af tallene, som de har udviklet sig. Hver gang regeringen kommer med en ny ordning af den ene eller anden art, så fører den i den forkerte retning.

Man har særdeles blasfemisk fra denne regerings side taget pensionsplanerne, indeksplanerne ind, som om det skulle være en hjælp til det landbrug, som regeringen ved sin politik – særlig i SV-regeringens år – i den grad har kørt ned, det landbrug, som nu ligger på sine knæ, og som takket været regeringens meningsløse højrentepolitik er ved at gå nedenunder og hjem. Der var intet i vejen for, at vi i Danmark havde en rente på højde med den schweiziske, at vi havde en rente på 6 pct. Hvis bare vi havde ført den økonomiske politik, som fremskridtspartiet præcist har fremlagt i dette ting igennem de 8 år, vi har siddet herinde, havde vi haft en rentesats på højde med den, som man har i Schweiz, vi havde ikke haft nogen udlandsgæld, vi havde ikke haft nogen arbejdsløshed.

Nu kommer man altså fra regeringens side og siger: ja men landbruget skal have lån til 2½ pct. Det er jo fantasier, som man, når man skal gå tilbage i historien, faktisk ikke kan finde andre paralleller til end de eventyrplaner, som man sad med nede i bunkerens i Berlin i april-maj 1945, hvor man fablede